Инв. № 1947

1.

Патила, патила, ~~та~~ у срѣдъ легала.

Веднажъ единъ вълкъ билъ много изгладнѣлъ, защото ловилъ риба и сравалъ кули, па тръгналъ да търси нѣщо да яде по полето. Щомъ излѣзалъ изъ гората, ето ти и една овца, останала назадъ отъ стадото. Вълкътъ отъ я съгледалъ още отъ далечъ и ѝ викналъ: „Е, овцо, азъ сега ще те изямъ, защото знаешъ ли какъ съмъ изгладнялъ, та некогаш повече!" — „Е, кога си намислилъ да ме ядешъ, рекла овцата, ижешъ ме, само че каква полза отъ менъ, дѣто ще ме изядешъ? Азъ съмъ само ~~сухо~~ кожа и кокали, па и трудъ си не чини! Ти си знаешъ ли, какво ще ти кажа вълчо: тайзе сега да ме оставишъ мене, та напролѣтъ азъ ще ти родя едно агне, ама знаешъ ли какво агне? — като грутка утъпкано ~~[illegible]~~, и ще ти го дамъ да го оглапашъ, та ели доручекъ дали се наядешъ, ели корема ти да осити!" — „Добре нека да бъде, рекалъ вълкътъ, само че дека ще те намѣря азъ тогава?" — „Мене ме викатъ Патила, рекла овцата, па като дойдешъ на отъ тамъ ~~ех~~ егрекъ, повикни ме „Патила, Патила", и азъ ще дойда и ще ти доведа агнето." Съгласилъ се вълкътъ и си отишелъ гладенъ.

Когато на другата година на пролѣтъ вълкътъ си наточилъ зѫбитѣ, че ще яде тлъсто ~~[illegible]~~ агне, та отишелъ при кошарата дѣто била овцата и захваналъ да вика „Патила, Патила!" — „Патила, Патила, у срѣдъ легала!" — му се отговорила овцата. Осѣтили са и кучетата, па го подгонили отъ тамъ.

16